

زیبایی شگفتن

دوره ی نوجوانی که اکنون کنار دروازه اش ایستاده ایم و به ما خوش آمد می گوید، دوران شور و شوق و شکوفایی است. دوره ای که بزرگ ترها معمولاً با حسرت و آه از آن یاد می کنند. نوجوانی، دوره ی انتقال از کودکی به بزرگ سالی است؛ تقریباً از یازده سالگی آغاز می شود و تا هجده سالگی ادامه می یابد که دوره ای پر فراز و فرود، بین وابستگی و استقلال است. نوجوانی دوره ای شبیه به رؤیا و زیبا است. زیبایی و شگفتی آن را با کم حوصلگی و دل خوری های پیوده، زشت و تاریک نکنیم. می توانیم از لحظه های زندگی لذت ببریم و جویبار باصفا و زلال و کواری زندگی را گل آلود نسازیم.

رابطه و رفتار ما با خود، خانواده و دوستان، بسیار مهم است چون شخصیت ما را شکل می دهد. دوستی خوب است که گفتارش درست و رفتارش پسندیده باشد. در دلش ایمان و مهربانی موج بزند و از چهره و نگاهش امیدواری و نشاط بجوشد. دوست خوب، کمی است. استقلال طلبی، کنجکاوی، شوق یادگیری و دانایی و... نوجوان را گاهی ناآرام جلوه می دهد، این جلوه های گوناگون نوجوانی هیچ کدام پیوده نیستند؛ ریشه در نیازها و علائق ما دارند.

تا می توانیم، بیاموزیم. این همه کتاب خوب و مطالب آموختنی ما را به سوی خود می خوانند. کتاب پر راز و رمز آفرینش و شگفتی های طبیعت، سرشار از درس ها و اندرزهاست. اگر

نیروی جوانی و شادابی و چالاکي این دوره را با تامل، تفکر و بصیرت همراه کنیم، به شکوفایی خواهیم رسید. تمیزی و پاکیزگی، آراستگی و پاکدلی، ما را با زیبایی های جهان پر شکوه الهی همراه و همسایه می کند. نوشتن به خط خوش و یادگیری مهارت های دلنشین هنری و آفریدن نوشته ها و تصاویر زیبا، زندگی را از شکوفه های محبت و امید به آینده، سرشار می سازد.

آفریدگار همه ی شکوفه ها و زیبایی ها، اوست که همیشه با ماست؛ پس در همه ی کار و کردارها و همه گاه و جا او را به یاد بیاوریم.